

det Underændringsforslag, som den sidste ærede Taler da havde stillet, vilde blive taget under Overveielse af Udvalget, og jeg vil kun tillade mig at sige, at dette er skeet, — som jeg ogsaa har havt Leilighed til privat at udtale for den ærede Forslagsstiller — men at Udvalget ikke har troet at kunne gaae ind derpaa videre, end der er skeet i et senere Ændringsforslag.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved:

Ændringsforslag af Indenrigsministeren:

§ 2, 2det Stykke affattes saaledes:

„Udgifterne ved de egentlige Fattiges og Fattiglemmers Hjemsendelse afholdes halvt af den affendende Commune, halvt af Forsørgelsescommunen.“

vedtoges med 37 Stemmer mod 12.

Derpaa fattes Indenrigsministerens Ændringsforslag under Nr. 2 under Forhandling.

Indenrigsministeren: Jeg nævne under 2den Behandling, at det forekom mig at være noget tvivlsomt, om det var tilstrækkeligt i Loven at bestemme, at Hjemsendelsen skal stee paa den efter Forholdene billigste Maade, uden at der foreslaaes noget Maximum, nogen Begrændsning for Transportudgifterne, udover hvilken de ikke maae gaae. I det Ændringsforslag, jeg har stillet, har jeg foreslaaet, at Transporten, naar den steeer tillands, ikke i noget Tilfælde maa overskride 4 Mk. pr. Mil. Grunden til, at denne Begrændsning udtrykkelig kun er foreslaaet at skulle gjælde, naar Transporten steeer tillands, er den, at det forekommer mig, at der undertiden kan være ganske exceptionelle Forhold tilstede med Hensyn til Søtransporter. Det er jo nemlig vist, at Transporten over et Vand idetmindste ikke altid staaer i directe Forhold til Værlængden. Vilde man der begrænnde Transportudgifterne til 4 Mk. pr. Mil, vilde man altsaa kun kunne give 1 Mk. for at sætte over et Vand af $\frac{1}{4}$ Miles Brede. I alt Fald vilde disse 4 Mk. kun komme til at spille en meget lille Rolle, naar Lovens Bud overhol-

des, nemlig: at Transporten saavidt muligt skal stee pr. Jernbane og Dampstib — ja, „Dampstib“ staaer rigtignok ikke i Udkastet; men det er dog forudsat. Naar man vil gaae ind paa at sætsette et Maximum for Transportudgifterne, da maa man enten kunne paa-vise en Udvei, ad hvilken Transporten kan udføres, naar den ikke skulde kunne udføres paa sædvanlig Maade for Maximumsprisen, eller ogsaa maa man bestemme, hvem der skal betale det Overskydende. For saavidt muligt at komme bort fra Transportydelser in natura, har jeg troet det rigtigst at foreslaae, at det Overskydende udover de 4 Mk. pr. Mil skal bæres af den affendende Commune alene. Det er en Selvefølge, at dette Overskydende kan man ikke paalægge de transiterende Jurisdictioner at bære. Man vilde ikke kunne paalægge en Politi- eller hvilken som helst anden Klasse i en transiterende Jurisdiction at bære Udgifter, der hidrøre fra, at det har vist sig umuligt at bringe Transporttanden videre for 4 Mk. pr. Mil. Vilde man gjøre det, saa vilde det være et fuldstændigt Brud paa Principet i Lovudkastet, som har borttaget alle Byrder fra de transiterende Amt. Der kan altsaa kun være Spørgsmaal om, hvorvidt det Overskydende skal bæres af den affendende eller den modtagende Commune. I den Henseende er det forekommet mig at være det i og for sig Rigtigste at paalægge den affendende Commune Udredelsen af Udgifterne, idet det maa antages, at det er den affendende Commune, som i de fleste Tilfælde vil have den afgjørende Indflydelse paa Transportmaaden og Transportens Billighed. For at fremtvinge en billig Transport er det derfor væsentlig nødvendigt at interessere Affenderen i, at baade Affendestid og Affendelsesmaade vælges saaledes, at Transporten virkelig kan stee paa den billigste Maade.

Ordføreren: Det Spørgsmaal, som foreligger i det Ændringsforslag, der nu er under Forhandling, er allerede tidligere blevet berørt under 2den Behandling; det er ikke først ved nærværende Ændringsforslag, at Udvalget har faaet Leilighed til at drøfte det, men det var allerede skeet tidligere. Det er